

22110301

International Baccalaureate®
Baccalauréat International
Bachillerato Internacional

SWEDISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SUÉDOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SUECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)

Mercredi 11 mai 2011 (matin)

Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Skriv en kommentar till **en** av de följande texterna:

1.

Det var tidig kväll när jag satte mig på cykeln. Jag klappade den över tanken, så som man böjer sig fram över en häst för att ge den en lugnande smekning.

Eftersom jag hade parkerat utanför polisstationen slog det mig att det inte fanns någon giltig försäkring. Jag hade inga papper överhuvudtaget. En motorcykelförare, laglös och fri att åka vart han ville. Men jag skulle till Stockholm, och jag startade.

Jag ville undvika de stora vägarna. Jag skulle köra upp längs de gamla vägarna, över Rödeby och Holmsjö först, sedan fick jag se. Jag hade ingen karta.

De stora vägarna är för snabba, och på något egendomligt sätt för *ensamma*, jag inbillade mig att de inte lämpade sig för en förare som är ovan. Jag var fortfarande osäker, och jag ville ha mindre vägar med skydd av skogar, jag behövde tid för att komma överens med cykeln, lära känna dess lukt. Värmen från den.

Det finns en särskild sorts personlighet längs de svenska småvägarna, något välkomnande, de tar liksom hand om en, får de bara bestämma är allting gott.

Som ett löfte i gryningen...

Så skulle en romantisk människa uttrycka det.

Och jag lutade mig in mot vägen, eller jag lutade mig i kurvorna, bort från kraften som hotade att dra oss, motorcykeln och mig som var vänner nu, ut ur kurvan, tillbaka till den raka linjen.

Jag tog ut punkter där framme. Hela tiden en ny punkt som ögats och blickens delmål, vi liksom drogs mot dessa platser som låg längre bort.

Det är egendomligt hur snabbt man tränar upp känslan för helheten och detaljerna; man ser *hela* landskap som sakta kommer emot en, och man ser det man ännu inte har sett; en fara längre fram, kanske ett djur, en skarp kurva, en järnvägsövergång som antagligen dyker upp inom en mycket kort tid.

Hur man liksom ligger före vägen.

Och på samma gång, i en exakt samtidighet, i den höga farten hör jag fågelkvitter, känner lukter jag glömt bort att de fanns.

När kroppen tar över.

Eller när det känns som att kroppen blir snabbare än hjärnan.

Och så kommer vi helt rätt in i en kurva, cykeln och jag, och det är som en omfamning. I fullständig trygghet där. Vi är vänner nu, och snabbt har denna egendomliga och fullständigt befriande vänskap uppstått mellan motorcykeln och mig. Den vänskapen, jag tror att man ska kalla den så, är absolut i sin tillit.

Och vi stannade kvar på vägen.

Fantastiskt.

Under den andra dagen, efter att ha kört några timmar... vi lämnar små samhällen bakom oss, villor, en skola, en bilverkstad, en nedlagd järnvägsstation inbäddad inne i Småland... hur jag då också lämnar dåtid och framtid. Till ett enda nu där inga bekymmer längre får plats... och jag hänger över cykeln och kan inte koncentrera mig på annat än själva färden, som är i detta nu, och jag klamrar mig fast vid ögonblicket, detta fragment av tid som är avskuret både från det förgångna och framtiden; och jag rycks loss ur tidens normala flöde, ur dess kontinuitet, och det är underbart; i detta tillstånd vet jag ingenting, ingenting om Solveig och Mikael och Karin, om Harry, om... jag är inte rädd därför att rädsla alltid hör till framtiden. Och jag är befriad från all tid som inte är nu. Och nu.

Anders Paulrud, *Som vi älskade varandra* (2007)

2.

Säg orden, de enda...

Så lätt är det att finna
vägen till en annan,
också den hårdaste kvinna
kan lära de stela händerna smeka,
5 också den ensamaste förkomne
kan lära att le och leka.

Säg orden, de enda,
som tvinga vattnet att strömma
fram ur den hårdaste klippan,
10 säg orden, de enda,
som komma den fattigaste
att en gång i livet skåda
glansen och rikedomerna
omkring en annans själ.

15 Säg orden, de enda,
som ingen på jorden kan slippa,
som inte för alltid vill leva
såsom en fånge och träl:
Jag älskar dig.

20 Och stod du i yttersta mörkret,
där svarta förstörelsen ruvar,
och stod du vid yttersta havet,
där evigheterna brusa,
då såg du ett ljus genom mörkret,
25 då såg du en väg genom havet,
och du finge gå
oskadd igenom mörkret,
oskadd igenom vågorna...

Säg orden, de enda,
30 som kan förlösa dig:
Jag älskar dig.

Ebba Lindqvist, *Röd klänning* (1941)